

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/21/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2310010057
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavol Sládok
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2310010057.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Sládka a sudcov JUDr. Martina Žovince a Mgr. Kristíny Ferencziovej, v trestnej veci proti obžalovanej Mgr. Z. Q. a C. Q., pre obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písmeno a/ Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona, o odvolaní krajského prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Galanta pod sp. zn. 1T/16/2010, zo dňa 13.02.2015, na verejnom zasadnutí konanom dňa 24.11.2016, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie krajského prokurátora sa z a m i e t a.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Galanta pod sp. zn. 1T/16/2010 zo dňa 13.02.2015 boli obžalovaní Mgr. Z. Q., nar. XX.XX.XXXX, a C. Q., nar. X.X.XXXX, podľa § 285 písmeno b/ Trestného poriadku oslobodení spod obžaloby Krajského prokurátora v Trnave pod sp. zn. Kv 41/2009 z 15.01.2010 na tom skutkovom základe, že

v presne nezistenom čase v mesiaci júl roku 2007 po predchádzajúcej vzájomnej dohode, s úmyslom na základe zavádzajúceho konania a nepravdivých prísľubov podviesť I. W., nar. XX.XX.XXXX vtedajšieho majiteľa motorestu „Poľovník“ a bez uhradenia kúpnej ceny tak k jeho škode nadobudnúť do výlučného vlastníctva obvinenej Mgr. Z. Q. nehnuteľnosť - motorest „Poľovník“ (konkrétne nehnuteľnosti vedené Katastrálnym úradom Trnava, Správou katastra Galanta, k. ú. D., obec D. zapísané na LV č. XXXX parc. č. 11682/1 - zastavené plochy a nádvoria o výmere 952 m², a zapísané na LV č. XXXX parc. č. 11683/1 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 399 m², parc. č. 11683/2 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 204 m², parc. č. 11683/3 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 31 m² a parc. č. 11684 - ostatné plochy o výmere 356 m², na parcele č. 11686/3 je postavená garáž a na parcele č. 11683/2 je postavený motorest „Poľovník“ a prístavba so súp. č. XXX - ďalej len motorest „Poľovník“) sa obvinený C. Q. ako potenciálny záujemca o kúpu predmetných nehnuteľností, stretol v D. v motoreste „Poľovník“ s týmto vtedajším majiteľom motorestu I. W., kde sa po ohliadke motorestu spočiatku ústne dohodli na predaji týchto nehnuteľností za sumu 12.000.000,-- Sk (v prepočte 398 327,-- Eur). Následne dňa 23.08.2007 obvinení C. Q. a Mgr. Z. Q. ako kupujúca však už pod zámienkou uhradenia kúpnej ceny za motorest „Poľovník“ prostredníctvom úveru, vylákali od I. W. podpisy na listinách týkajúcich sa prevodu danej nehnuteľnosti overované na Notárskom úrade JUDr. Janky Plachej v Galante, kde podľa kúpnej zmluvy č. 3563/07 zo dňa 23.07.2007 vzťahujúcej sa na predmet zmluvy - motorest „Poľovník“, bola kúpna cena z dôvodu údajnej potreby vybavenia úveru obvinenými po spoločnom odsúhlasení oboch zmluvných strán umelo navýšená na sumu 17.200.000,-- Sk (v prepočte 570 935,-- Eur). Rozdiel medzi predávajúcim I. W. skutočne požadovanou a zmluvnými stranami písomne dohodnutou sumou vo výške 5 160 000,-- Sk (v prepočte 171 280,-- Eur), tak mal podľa tvrdení obvinených slúžiť ako ich prvotná, bankou vyžadovaná finančná spoluúčasť do nehnuteľnosti a suma 12 040 000,-- Sk (v prepočte 399 655,-- Eur), ktorú si mali obvinení zabezpečiť prostredníctvom úveru z peňažného ústavu mala byť reálna suma trvale požadovaná poškodeným ako faktická kúpna cena, ktorú sa touto zmluvou obvinení predstierajúc skutočný záujem zaviazali vyplatiť predávajúcemu do 15 dní od podpísania

predmetnej Kúpnej zmluvy na jeho účet vedený vo D., a.s., K. č.: XXXXXX-XXX/XXXX. Na základe zavádzajúcich prísľubov obvinených o uhradení kúpnej ceny sa títo s I. W. následne dohodli tak, že ešte pred zaplatením dohodnutej čiastky budú predmetné nehnuteľnosti prevedené na obvinenú Mgr. Z. Q. z dôvodu obvinenými neustále deklarovaných prísľubov poskytnutia úveru na motoreš „Poľovník“, čím nakoniec v dobrej viere I. W. súhlasil a tak predmetnú nehnuteľnosť nadobudla do výlučného vlastníctva obvinená Mgr. Z. Q., s tým, že obvinení manželia Q. si už v čase podpisu predmetnej kúpnej zmluvy boli vedomí skutočnosti, že úver vo výške a termíne deklarovanom I. W. nedostanú a kúpnu cenu tak nezaplatia, čím poškodenému I. W. spôsobili škodu najmenej vo výške 12.000.000,-- Sk (v prepočte 398 327,-- Eur),

pretože skutok nie je trestným činom.

Podľa § 288 ods. 3 Tr. por. súd I. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. č. XXX, s nárokom na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie.

Zásadné úvahy okresného súdu smerujúce k vyhláseniu oslobodzujúceho rozsudku vo veci možno zhrnúť nasledovne.

Obžalovaný P. Q. s manželkou mali vážny záujem o kúpu motorestu od M. W.. Urobili za tým účelom potrebné kroky. Všetci účastníci tohto zmluvného vzťahu (aj osoby, ktoré sa na jeho prípravu podieľali - znalec Ing. Jánoš, JUDr. Y., svedok L. C.) vedeli, že obžalovaní nemajú 12 miliónov Sk (kúpna cena uvedená v zmluve), že nemajú ani 5.160.000,--Sk (čo malo byť podľa zmluvy vyplatené predávajúcemu pri jej podpise 23.8.2007). Pred podpisom zmluvy, ani deň v jej podpise 23.8.2007 obžalovaný P. Q. a obž. A. Q. neuvádzali predávajúceho M. W. do omylu. M. W. bol informovaný o ich finančnej situácii, vedel, že kúpnu cenu dostane iba cez úver, ktorý získajú, alebo nezískajú obžalovaní. Veď aj sám pomáhal pripravovať podmienky pre poskytnutie úveru obžalovaným prostredníctvom nadhodnoteného znaleckého posudku. Obžalovaní P. Q. a A. Q. úver od banky nedostali (hodnota nehnuteľnosti nebola dostatočným ručením a v ohodnotení boli závažné chyby) a nemohli preto kúpnu cenu vyplatiť. Poškodený M. W. mal účinne odstúpiť od kúpnej zmluvy (urobil to, ale návrh na odstúpenie vzal potom späť) a nehnuteľnosť by bol legálne získal späť. Namiesto takéhoto postupu zvolil iný, ktorý však obžalovaní neakceptovali. Obžalovaní P. Q. a A. Q. nepristupovali ku kúpe nehnuteľnosti W. s podvodným úmyslom. O ich finančnej situácii vedel predávajúci, vedel akým spôsobom chcú peniaze na vyplatenie kúpnej ceny získať. Vedel ako podnikateľ, že banka môže, ale aj nemusí úver vo výške 17.200.000,-- Sk obžalovaným poskytnúť. Poznal nehnuteľnosť, jej stav i výnosnosť podnikania v tomto motoreste. Obaja obžalovaní, až následne, keď už bola nehnuteľnosť prevedená v katastri na obž. A. Q., začali vytvárať podklady ktoré by potvrdzovali, že kúpnu cenu uhradili. Neuhradenie kúpnej ceny M. W., ktoré je v tomto konaní jednoznačne preukázané, môže byť podkladom pre rozhodnutie v občianskoprávnom konaní o tejto veci, ktoré je vedené na okresnom súde pod sp. zn. 25C 33/2008.

Základná skutková podstata trestného činu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona ako sa ďalej konštatuje v dôvodoch prvostupňového (oslobodzujúceho rozsudku) vychádza z toho, že trestný čin podvodu je majetkovým trestným činom. Protiprávne konanie páchatel'a je špecifické tým, že inú osobu uvádza do omylu, resp. využíva jej omyl s cieľom, aby došlo ku škode na cudzom majetku a zároveň, aby došlo k obohateniu inej osoby. Z hľadiska naplnenia znakov tohto trestného činu je fakt, že spúšťacím mechanizmom je uvádzanie iného do omylu, uvádzanie iného do rozporu jeho predstavy so skutočnosťou. Na základe vyššie konštatovaných skutočností dospel teda prvostupňový súd k záveru, že obžalovaní P. Q. a A. Q. nenaplnili svojim konaním zákonné znaky skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písmeno a/ Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona. Ich konanie teda nie je trestným činom, a preto ich súd podľa § 285 písmeno b/ Trestného poriadku spod obžaloby oslobodil. Následne poškodeného I. W. s nárokom na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie.

Proti rozsudku súdu I. stupňa podal v zákonnej lehote odvolanie krajský prokurátor, ktoré aj odôvodnil.

V dôvodoch podaného odvolania konštatuje, že konanie predchádzajúce vydaniu rozhodnutia považuje za zákonné, pričom aj značnú časť odôvodnenia rozsudku považuje za precízne spracovanú, avšak so samotným konečným rozhodnutím nie je možné sa podľa neho (odvolateľa) stotožniť.

Naplnenie subjektívnej stránky žalovaného trestného činu má tento (krajský prokurátor) na rozdiel od odôvodnenia nachádzajúceho sa v prvostupňovom rozsudku za preukázané tým, že obžalovaný predstieraním o stave úverového konania premietnutého do bodu II. kúpnej zmluvy, podľa ktorej „zaplatí kupujúca kúpnu cenu predávajúcim z úveru poskytnutého na tento účel peňažným ústavom do 15 dní od podpísania tejto kúpnej zmluvy na účet predávajúcich vedený vo D., a.s., K.“, predstierali stav úverového konania už v takom štádiu, že budú schopní poškodenému vyplatiť kúpnu cenu do 15 dní od podpisu. Z celkového dokazovania (dožiadanie bankových a nebankových subjektov) však vyplynulo, že obžalovaní nikdy úver vo výške deklarovanej kúpnu zmluvou nežiadali (podľa oficiálneho vyjadrenia G. G., a.s., Z. Q. a C. Q. ohľadom úverov a obdobných produktov zo strany týchto bola banka kontaktovaná v piatich prípadoch: 1. povolené prečerpanie 14.6.2007, 2. spotrebný úver dňa 14.6.2007, 3. spotrebný úver dňa 11.5.2007, ktorý nebol realizovaný, 4. úver americká hypotéka zo dňa 6.9.2007 nerealizovaný, 5. úver americká hypotéka zo dňa 6.9.2007 nerealizovaný. Podľa žiadosti vyplnenej pre poskytnutie americkej hypotéky v G. vlastnoručne podpísanej obžalovanými, títo prehlásili, vlastnoručne podpismi osvedčili, že pred 6.9.2007 nežiadali v inej bankovej inštitúcii o poskytnutie akéhokoľvek úveru mimo tejto požiadavky v G., pričom danú americkú hypotéku žiadali vo výške 4.020.000,--Sk na financovanie nehnuteľnosti na bývanie, v ktorej budú bývať. Žiaden podnikateľský úver, či inú formu bankového produktu týkajúcu sa nadobudnutia, či prevádzkovania podnikateľského objektu, banka neeviduje.

Z takéhoto popisu konania obžalovaných teda vyplynulo, že nepodnikli žiadne relevantné kroky za účelom splatenia kúpnej ceny (formou úveru), nemohli v čase podpisu kúpnej zmluvy mať ani žiadne dôvodné očakávania o tom, že im bude do 15 dní nejakou bankou, či nebankovou inštitúciou vyplatená suma potrebná k uspokojeniu poškodeného. Týmto nepochybne poškodeného uviedli do zásadného omylu, nakoľko on v dobrej viere v ich korektný postup svoj záväzok splnil) a vo vzájomnej príčinnej súvislosti s týmto ich konaním mu vznikla následne škoda na jeho majetku v hodnote predmetu samotného zmluvného vzťahu.

Výlučne zisťný motív celého konania obžalovaných (nie snaha o seriózne podnikanie) preukazuje aj zmluva o zriadení záložného práva medzi spoločnosťou U.D. a W., a.s., a Z. Q. zo dňa 19.12.2007, podľa ktorej obžalovaná Z. Q. zakladá nehnuteľnosť motorestu „Poľovník“ za sumu 1.200.000,--Sk. Výrazný nepomer hodnoty založenej oproti hodnote získanej je dostatočným znakom toho, aký bol skutočný úmysel obžalovaných pri vstupe do celého obchodného prípadu s motorestom Poľovník - išlo o efekt získania okamžitých finančných prostriedkov. Aj súčasný stav daných nehnuteľností dokazuje vyššie uvedené, keď tieto neprevádzkujú samotní obžalovaní „s ich údajným podnikateľským zámerom“, ale získané nehnuteľnosti prenajímajú pre čistý finančný efekt (nie je totožný s podnikateľským rizikom). Ide v zmysle dôvodov podaného odvolania krajského prokurátora o nie ojedinelý prípad podvodného konania, vzhľadom na naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písmeno a/ Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona. Nemôže teda zostať trestnoprávne nepovšimnutý, či už z dôvodu individuálnej, ale predovšetkým generálnej prevencie pred rozmáhaním sa takýchto typov konania.

Obdobné konania ako sú popísané v obžalobe krajského prokurátora je možno nájsť v rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 2Tdo/46/2011, 6Tdo/1/2014, 2Tdo/51/2013, 3Tdo/31/2013, 6Tdo/47/2010, 2To/17/2010, 6Tz 16/96, ale napríklad aj Zm I. 109/2007, resp. aj v ďalších.

V konečnom dôsledku krajský prokurátor navrhol, aby odvolací súd na podklade podaného odvolania podľa § 321 ods. 1 písmeno b/ Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu v Galante pod sp. zn. 1T/16/2010 zo dňa 13.02.2015 vo výroku o oslobodení obžalovaných P. Q. a Mgr. Z. Q. podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil vec súdu I. stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

K odvolaniu krajského prokurátora sa písomne vyjadrili aj samotní obžalovaní Mgr. Z. Q. a C. Q. prostredníctvom obhajcu.

Po tomto (vyjadrení obžalovaných) k podanému odvolaniu, títo konštatujú, že prvostupňový súd vykonal podrobné dokazovanie, správne vyhodnotil dôkaznú situáciu a pri takomto postupe opodstatnene ustálil to, čo oni sami tvrdia od počiatku, že mali skutočne záujem o kúpu uvedeného motorestu, pričom za týmto účelom urobili všetky právne relevantné kroky. Zmluvné strany aj znalci spolu so svedkom JUDr. Y. veľmi dobre vedeli, že k plneniu kúpnej ceny dôjde po tom, ako bude získaný úver buď od banky alebo

z iných úverových zdrojov. Tak tomu bolo aj ku dňu podpisu zmluvy 23.8.2007. Ohľadom ich úmyslu je potrebné uviesť aj to, že k vzneseniu obvinenia voči nim došlo uznesením vyšetrovateľa odboru justičnej polície, Úradu justičnej a kriminálnej polície Krajského riaditeľstva PZ Trnava pod ČVS: ORP-52/OVK-TT-2009 dňa 29.05.2009, avšak oni nepochybne z vlastnej iniciatívy iniciovali občianskoprávne konanie časovo oveľa skôr, ktoré prebieha pod sp. zn. 25C 33/2008 na Okresnom súde Galanta, čím poukazujú na to, že ak by si boli vedomí protiprávneho konania z pohľadu zavinenia vo vzťahu k § 221 ods. 1, ods. 4 písmeno a/ Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona rozhodne by takéto konanie neboli iniciovali.

Vo vzťahu k subjektívnej stránke ich konania uvádzajú, že nikto neskúmal pri tvorbe zmluvy (vôbec nie JUDr. Y., tvorca zmluvy) otázku úverového zabezpečenia dňa 23.8.2007 úverovou bankou, hoci sa uvádza, že 12.040.000,--Sk bude poskytnutých peňažným ústavom do 15 dní. Tvorcami tejto zmluvy neboli oni, ale JUDr. Y.. Tvorca zmluvy nevyžadoval potvrdenie konkrétnej banky - peňažného ústavu, že po uzavretí kúpnej zmluvy takýto úver skutočne poskytne (predbežný súhlas). Svedkyňa X. vo svojich výpovediach uvádza, že má vedomosť o tom, že obžalovaní sa o úver uchádzali tiež v iných peňažných ústavoch, teda v záujme obstarávania úveru aktívne konali. Nepredstierali nič simulovaným spôsobom. Takéto ich konanie nie je preukázané. Akákoľvek nedôslednosť pri tvorbe zmluvy z 23.8.2007 nemôže byť vyhodnocovaná v neprospech ich samotných. Boli to práve oni, kto sa citovaným občianskoprávnym konaním domáhali toho, čo je predmetom tohto občianskoprávneho konania, a nie poškodený, ktorý doposiaľ v tomto smere neurobil žiadny krok.

Na podklade podaného (odvolania krajského prokurátora) proti oslobodzujúcemu prvostupňovému rozsudku, odvolací súd postupoval v zmysle § 317 ods. 1 Trestného poriadku tým, že preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku rozsudku, proti ktorému odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, pričom dospel k záveru, že odvolanie krajského prokurátora je potrebné ako nedôvodné zamietnuť.

Podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia jeho v prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa § 2 ods. 19 Trestného poriadku pri rozhodovaní na hlavnom pojednávaní, na verejnom zasadnutí alebo na neverejnom zasadnutí smie súd prihliadnuť len na tie dôkazy, ktoré boli v tomto konaní vykonané, ak zákon neustanovuje inak.

Podľa § 168 ods. 1 Trestného poriadku ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky.

Podľa § 285 písmeno b/ Trestného poriadku súd oslobodí obžalovaného spod obžaloby, ak skutok nie je trestným činom.

Odvolací súd preskúmajúc napadnutý rozsudok, odvolanie krajského prokurátora, ako i príslušný na vec vzťahujúci sa spisový materiál dospel k záveru, že súd I. stupňa v podstate vychádzal pri svojom rozhodnutí vyúsťujúcim do oslobodzujúceho rozsudku obžalovaných z vyššie citovaných zákonných

ustanovení. Pre konečné rozhodnutie vo veci v podobe oslobodzujúceho rozsudku pritom vykonal všetky dostupné relevantné dôkazy umožňujúce rozhodnúť takýmto (oslobodzujúcim rozsudkom).

Podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona trestného činu podvodu sa dopustí trestnoprávne zodpovedný subjekt, ktorý na škodu cudzieho majetku alebo iného sa obohatí tým, že uvedie niekoho do omylu alebo využije niečí omyl, a spôsobí tak na cudzom majetku škodu (v príslušnom prípade posudzovanom škodu veľkého rozsahu).

Z hľadiska subjektívnej stránky sa vyžaduje pre naplnenie príslušných (zákonných znakov kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu), ktorý bol predmetom posudzovania zo strany okresného súdu naplnenie tejto (subjektívnej stránky) jednak k objektívnym znakom žalovanej trestnej činnosti v podobe uvedenia inej osoby (poškodeného) do omylu v úmysle získať majetkový prospech. Keďže v danom prípade sa malo jednať zo strany obvinených o konanie dokonané, naplnenie príslušnej (subjektívnej stránky ich konania) je potrebné posudzovať aj k spôsobenému následku (teda spôsobeniu škody veľkého rozsahu).

Podľa znenia skutkovej vety nachádzajúcej sa v obžalobe krajského prokurátora sa mali obaja obžalovaní (Mgr. Z. Q. a C. Q.) dopustiť objektívnych znakov žalovanej trestnej činnosti podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písmeno a/ Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona tým, že v presne nezistenom čase v mesiaci júl roku 2007 po predchádzajúcej vzájomnej dohode, na základe zavádzajúceho konania a nepravdivých príslubov mali podviesť I. W. (poškodeného) vtedajšieho majiteľa motorestu „Poľovník“ a bez uhradenia kúpnej ceny k jeho škode nadobudnúť do výlučného vlastníctva obžalovanej Mgr. Z. Q. nehnuteľnosť - motorest „Poľovník“. Obaja obžalovaní mali nadobudnúť uvedenú nehnuteľnosť od poškodeného M. W. prostredníctvom vybavovania úveru, pričom už v čase podpisu predmetnej kúpnej zmluvy o uvedenej nehnuteľnosti si mali byť vedomí skutočností, že úver vo výške a termíne deklarovanom I. W. nedostanú a kúpnu cenu nezaplatia; čím mali poškodenému M. W. spôsobiť škodu najmenej vo výške najmenej 12.000.000,-- Sk (v prepočte 398 327,-- Eur).

Naplnenie tohto (objektívneho znaku) žalovanej trestnej činnosti malo vyplývať predovšetkým z tej skutočnosti, že obaja obžalovaní v čase uzatvárania kúpnej zmluvy na predmetnú nehnuteľnosť motorest „Poľovník“ v skutočnosti žiadny úver nevybavovali. Má o tomto svedčiť jednak svedkyňa Ing. J. X., ako i oznámenie G. G., a.s., pobočka I.. Teda v tomto kontexte len predstierali, že chcú príslušný úver vybavovať, avšak reálne k tomu nepodnikli žiadne kroky.

Takýto záver (nachádzajúci sa v samotnom odvolaní krajského prokurátora), podľa názoru odvolacieho súdu nezodpovedá objektívnemu stavu veci. Ako je zrejmé z dokazovania realizovaného súdom I. stupňa, tento na hlavnom pojednávaní vypočúval ako svedkyňu aj Ing. J. X., zamestnankyňu G. G., a.s., pobočka I., ktorá uvádzala, že obžalovaných poznala ako klientov banky, v ktorej pracuje. Prišli za ňou v roku 2007 s požiadavkou o úver na kúpu motorestu. Postupne predložili potrebnú dokumentáciu a po týždni prišla odpoveď, že úver nedostanú. O tom obžalovaných informovala mailom. Dôvod, pre ktorý nebol úver poskytnutý, bola skutočnosť, že supervízor banky (odborník) zaujal stanovisko, že hodnota nehnuteľnosti (motorestu) je nižšia než je uvedené v znaleckom posudku Ing. F. Jánoša (mail z 08.09.2007, č. I. 852).

Zisťujúc vyššie naznačené, podľa názoru odvolacieho súdu nemožno interpretovať spôsobom nachádzajúcim sa v odvolaní krajského prokurátora tak, že by samotný (obžalovaný Mgr. A. Q., resp. P. Q.) nepodnikali žiadne kroky na vybavenie úveru na kúpu uvedeného motorestu. Rovnako tak na základe vykonaných dôkazov nie je možné akceptovať názor vyslovený krajským prokurátorom, že títo (obžalovaní) už v čase uzatvárania zmluvy o kúpe nehnuteľnosti si mali byť vedomí, že žiadny úver nedostanú.

To, že ku kúpe uvedeného motorestu sa bude vybavovať úver, bolo zrejmé aj samotnému (poškodenému I. W.), keďže tento bol iniciátorom na vypracovanie znaleckého posudku na uvedený motorest. Samotný posudok spracoval Ing. Q. N. na objednávku JUDr. Y. (priateľa poškodeného M. W.). Pred vlastným spracovaním znaleckého posudku mal tento (JUDr. Y.) naznačiť znalcovi, že hodnota nehnuteľnosti je okolo 20.000.000,--Sk. Pri ďalších stretnutiach medzi predávajúcim a kupujúcimi sa tento (svedok Ing. N.) dozvedel, že jeho posudok bude použitý ako podklad pre úver od banky. V súvislosti s výpoveďou

svedka JUDr. I. Y., Ing. Q. N. poprel, že by ho niekto žiadal, aby cenu nehnuteľnosti určil na sumu okolo 18.000.000,--Sk.

Za takejto (dôkaznej situácie), podľa názoru odvolacieho súdu je potrebné prisvedčiť názoru vyslovenému v oslobodzujúcom rozsudku okresného súdu, že samotný poškodený M. W. si bol vedomý, že obžalovaní ako kupujúci v hotovosti nemajú potrebnú finančnú hotovosť na zakúpenie motorestu a súčasne tiež to, že kúpna cena na zakúpenie motorestu sa bude odvíjať od úveru vybavovaného (týmto obžalovanými Mgr. A. Q. a P. Q.). Žiadne pred prvostupňovým súdom vykonané dôkazy pritom neindikujú záver, že v čase uzatvárania kúpnej zmluvy medzi samotným poškodeným a obžalovaným bolo zjavné, že k poskytnutiu žiadneho úveru nedôjde, resp. že by sa vôbec nepodnikli kroky na vybavenie tohto (úveru). To, že banka poskytujúca úver môže, resp. nemusí tento žiadateľovi schváliť - v konkrétnom prípade v požadovanej výške 17.200.000,--Sk muselo byť teda zrejmé aj samotnému poškodenému M. W..

Za objektívne nepreukázané je potrebné mať naplnenie objektívnej stránky žalovaného trestného činu v podobe uvedenia cudzej osoby (M. W.) do omylu v súvislosti s vybavovaním úveru zo strany obžalovaných na nákup motorestu „Poľovník“.

Obdobnú skutočnosť odvolací súd vzhliadol (nad rámec samotného odvolania oslobodzujúceho prvostupňového rozsudku) aj vo vzťahu k preukázaniu škody majúcej sa spáchať na osobe poškodeného M. W.. Podľa znenia samotnej (skutkovej vety obžaloby) mali obžalovaní tomuto (M. W.) spôsobiť z dôvodu „podvodného konania“ škodu najmenej vo výške 12.000.000,--Sk (v prepočte 398.327,-- eur). Malo sa jednať o sumu, ktorú požadoval M. W. ako (kúpnu cenu) od obžalovaných A. Q. a P. Q. za odpredaj motorestu.

Podľa § 124 ods. 1 Trestného zákona škodou sa na účely tohto zákona rozumie ujma na majetku alebo reálny úbytok na majetku alebo na právach poškodeného alebo jeho iná ujma, ktorá je v príčinnej súvislosti s trestným činom, bez ohľadu na to, či ide o škodu na veci alebo na právach. Škodou sa na účely tohto zákona rozumie aj získanie prospechu v príčinnej súvislosti s trestným činom.

Podľa § 126 ods. 1 Trestného zákona pri určení výšky škody sa vychádza z ceny, za ktorú sa vec, ktorá bola predmetom útoku, v čase a v mieste činu obvykle predáva.

Objektívne stanovenie skutočnej (škody spôsobenej poškodenému) v súvislosti s posudzovanou trestnou činnosťou obžalovaných, podľa názoru odvolacieho súdu bolo možné ustáliť na základe znaleckého posudku príslušného znalca. Ten je v zmysle (príslušných zákonných ustanovení) kompetentný stanoviť príslušnú (trhovú hodnotu nehnuteľnosti predávanej). V kontexte (posudzovanej trestnej veci) je zrejmé, že predmetná (nehnuteľnosť) pôvodne v majetku poškodeného M. W. „Poľovník“ bola ohodnocovaná Ing. Q. N., ktorý určil cenu nehnuteľnosti na sumu približne 18.000.000,--Sk. Samotný poškodený M. W. však požadoval od obžalovaného P. Q. vyplatenie sumy 12.000.000,--Sk (tako sa mali už dohodnúť pred samotným uzatvorením zmluvy). Napokon v rámci šetrenia príslušnej (trestnej veci) bol do konania pribratý znalec Ing. Milan Kubica, ktorý hodnotu motorestu „Poľovník“ určil na sumu 4.820.160,--Sk. Súčasne vo vlastnom znaleckom posudku spracovanom v mene spoločnosti Corpora, a. s., poukázal na nesprávne postupy a závery Ing. F. N. pri ohodnocovaní príslušného (motorestu „Poľovník“). Z naznačeného nie je zrejmé na základe čoho orgány prípravného konania ustálili, že obžalovaní mali svojim („podvodným konaním“) spôsobiť poškodenému M. W. škodu minimálne vo výške 12.000.000,--Sk. Je zjavné, že sa malo jednať o neúmerné nadhodnotenie tejto (oceňovanej nehnuteľnosti motorestu „Poľovník“) oboma zmluvnými stranami (obžalovanými, ako i poškodeným M. W.). Nakoniec túto skutočnosť potvrdzuje aj samotný krajský prokurátor v podanom odvolaní, keď konštatuje, že mali obe zmluvné strany umelo navýšiť hodnotu motorestu na 17.200.000,--Sk. Spôsob, akým teda bola stanovená hodnota príslušnej nehnuteľnosti, podľa názoru odvolacieho súdu nezodpovedá vyššie citovaným zákonným ustanoveniam na určenie skutočnej škody majúcej sa spáchať v neprospech poškodeného M. W.. Teda ani v tomto smere nemožno mať za preukázaný a súčasne naplnený objektívny znak žalovanej trestnej činnosti v podobe spôsobenia skutočnej škody.

Zohľadňujúc aj tieto (pre vec zásadné skutočnosti) viedli odvolací súd k záveru, že je potrebné vo veci rozhodnúť tak, ako realizoval už súd I. stupňa, a to vynesení oslobodzujúceho rozsudku.

Zákonne súladným výrokom nadväzujúcim na vyhlásenie príslušného (oslobodzujúceho rozsudku) je aj ostatný výrok prvostupňového rozsudku, ktorým súd I. stupňa poškodeného I. W. s nárokom na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie.

Záverom odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že ani krajským prokurátorom „ponúknuté“ rozhodnutia Najvyššieho súdu SR nemia nič na vyššie ustálenom závere, keďže sa z hľadiska riešenej problematiky sa neviažu na identickú dôkaznú situáciu riešenú v rámci posudzovanej veci.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.